

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita S. Lamberti Martyris, Episcopi Tvngrensis: Leodiensis Ciuitatis, & Ditionis Divi Tvtelaris

Roberti, Johannes

Leodii, 1633

Cap. XV. Landradæ Sacr[a]e Virginis excessus; & post mortem prodigiosus
cum Lamberto congressus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44084

CAPVT XV.

*Laudrada Sacre Virginis excessus; &
post mortem prodigiosus cum
LAMBERTO congressus.*

INGENS desiderium, quo affidue
LAMBERTI mens estuebat Magno
DEO quam posset maximam operam
nauandi, faciebat, vt nunquam satis
sibi fecisse videretur. Si quos ad
Christianam Religionem adduxe-
rat, eos quam perfectissimos esse
Christianos cupiebat. Ex quo non
pauci fuere, qui eius hortatu, mun-
dum, quæque illius sunt omnia, ma-
gno animo aspernati, in arctiorem
quandam vitæ rationem se confer-
rent: Et, quo facilius turbas, non
animo tantum, sed & corpore ipso,
& sensibus effugerent, in solitaria se
loca recipiebant, ea maxime, quæ à
Græcis mutuam acceptam voce, Mona-
steria dicimus.

Virgines præ alijs ad eiusmodi ge-
nerosam

LAM-
BERTI
hortatu,
Mundo
valedi-
cunt mul-
ti.

In quibus Landrada Virgo Regia: nerosam fugã hortabatur. Quarum in munero fuit Landrada, nobilissimis orta natalibus, Francorum Principum soboles, earum, qui Regibus proximi, Maiores Domus dicebantur, & totum Regnum, cum Regibus ipsis, quãdoque & præ Regibus, gubernabant.

Constat, largiter errare eos, & temporum rationem non attendere, qui hanc Landradam arbitrantur fuisse Caroli Martelli filiam. Nam cum ex Theodorico, florentissimo Vitæ eius scriptore, clarum sit, eam iam grãdi natu fuisse Remaclo Tungrorum Antistite, vix natus tum erat Martellus: aut, si natus, cunas adhuc premebat corpusculo, & maternas aures vagitu implebat. Habuit ille filiam Landradam, sed longè post: neque huic cum nostrã illã quidquam commune, nisi nomen.

Illa igitur Landrada, LAMBERTI potissimum operã, & consilio, reiecto splendido matrimonio, cæterisque

risque illecebris; opulento prædio suo, (Bilisia erat vocabulum) Ecclesiaz, & pietati, Religionique attributo, nobile in eo Sacrarum Virginum Domicilium extruxit. Nam erat illi amplissimum patrimonium. Ascitis igitur sui propositi, atque animi, puellis compluribus, vitam cum ijs ibi duxit eiusmodi, vt, nisi homines seires, diceres Angelos.

Quæ in Bilisia Parthenonem extruxit, ibi vixit.

Ne de loco hæsites, in ipso Taxandriæ ingressu visitur, altero ab Traiectensi vrbe miliari, & pari spatio ab dirutis Tungrorum muris, insigni amœnitate oculos spectantium tenens. Diu ibi tenuit institutū, quod S. Virgo intulerat: sed temporis lapsu mutauit, & ijs Virginibus cessit, quæ Canonice, siue maais, Canonissæ dicuntur: quæ in hodiernum diem ibi perennāt. Sed ad historiam animum stilumque reuocemus.

Bilisia ubi.

Annos non paucos Landrada Bilisiam, finitimasque regiones, virtutum suarum splendore illustrauerat:

cum

cum visum est Sponso eius Cælesti
 eam euocare ad eternitatis brauium,
 quod in laborioso pietatis stadio
 constanter currentibus donare est
 solitus. Languente igitur corpuscu-
 lo, mortis nuntium intelligēs sancta
Agra Landrada Virgo, nihil prius habuit, quàm vt
da LAMBERTVM LAMBERTVM properè accerferet. Sa-
BERTVM pièter quippe iudicabat, è cuius præ-
accerfit: ceptis totam penè vitam composuis-
 set, non debere committere, vt eius
 extremum actum, in quo tantum
 momenti, sine illius directione, &
 tamquam manuuctione, conclu-
 deret.

Aberat tum forte fortunâ longius-
 culè Sanctus Præsul, ouiculis suis
 pascendis, visendisque de more in-
 tentus. Sed eo nuntio accepto, nihil
 cūctatus, in viam se dat, & plus quàm
 fractæ laboribus vires, & ætate iam
 non satis integræ, paterentur, appro-
 perat. Acerbum sibi fore iudicabat,
 si dilecta alumna, ipso coràm non
 salutato, excederet. Et euenit tamen
 ei, DEO

ei, DEO mirabilia sua palam facere
 volente, quod timebat, & horrebat. *Sed antè
 emori-*
 Virgo antequam Bilisiam anxius Sa- *tur,*
 cerdos attingeret, carnis sarcinâ hi- *quam*
 lariter abiectâ, columba instat enola- *adesset.*
 uit, & Sponso suo, candidata inno-
 centiâ se exhibuit, æternum requie-
 tura. LAMBERTVS interim, nocte vr-
 gente, fessa laboris cõtentione mem-
 bra, modicum leuamenti capturus,
 humi deponit.

Hic ingens se illi prodigium obij-
 cit. Semisomnis, & vigilanti propior,
 Landradam suam conspicit, immor- *Absenti
 se ostendit.*
 talitatis pallio amictam, caput diuini
 luminis radijs fulgentem, specie totâ
 quæ mortalem longè excederet.
 Parabat Pontifex alloqui, & multa
 rogare, cum illa graui, & maiestate,
 pleno sermone, sed quem comitas,
 & cælestis suauitas temperaret, prior
 compellat, & amicè increpitem ac-
 cusat, quòd serius ad ægrotam acces-
 sisset. Tene Pater, committere po- *Eius al-*
 tuisse, vt filiam, quondam tibi tam *loquor.*
 G dilectam,

dilectam, tum defereres, cum maxime tuâ operâ subleuatam oportuit? Atqui tuum erat, postremùm me Sanctissimo Christi corpore reficere, tuum, animum, terris pridem fatigatum, ad cœlestia derigere: tuum hos oculos claudere, has manus componere, sudarium vultui, velum capiti iniicere, & quæ postremi officij reliqua sunt. Poterat optimus Pater iustæ excusationi, nec vanè, obtendere, quæ paulò prius exposuimus: Se procul abfuisse, nuntium serius accepisse; senium item, fatigationem, & penè morbum.

Sed horum ille nihil. Quin potius, & moram, & culpam fateri, veniam precari. Tum rogare, Ecquid iam iubeat, potissimum de iustis extremis, & sepulturæ loco? Ad quæ beata Virgo: Aduerte sis animum, Pater, & DEI, meamque mentem accipe. Oculos attolle, & quid in cælo se tibi ostendat, diligenter attende. Suspiciens ille, videt in nube radiante,

Mada-
ia,

radiante, Crucis signum, maiores ra-
 dios, crispanti iubare vibrans. Miran-
 ti, Virgo iterum: viden', inquit, cui
 loco salutare illud Vexillum immi-
 net? Wintershouium est, tibi olim
 puero calcatum, & cultum; primus
 tuus, pietatis, litterarumque ludus,
 Magistro Landualdo. Hic corpuscu-
 li mei exuuias, DEO authore, locari
 iubeo. Hæc te, Pater, accurare velim.
 Et cum dicto in cælum, domicilium
 iam suum, recepta est.

*Visum
mirabi-
le.*

Episcopus, altercante gaudijs do-
 lore Bilisiam celerius, quam pro æta-
 te, aut valetudine, properat: ibi quæ
 ad tumulandum Landradæ corpus,
 summo mœstarû Virginum studio
 apparari cognoscit, & in Templo de-
 signatum locum. Et cætera quidem
 gaudet, & laudat: sed de loco turbas
 expectat. Et iam aderant. Nam vix
 obiter de Wintershouio, & manda-
 to accepto, sermonẽ intulerat; cum
 oritur primùm murmur: tum cla-
 mores, eiulatus, & si licuisset conui-
 tia, mittere.

*Virgines
Biliffeses
negant
Landra-
de cor-
pus Wint-
tersho-
uium di-
mittere.*

tia. Nobisne Magistram, nobis Matrem auferri? Hic illa consecrata, hic nobis præposita: per eam nos hic instituta, & ad Religionis absolutam perfectionem informata: ab illâ vivere, & mori doctæ: hic illa vixit, hic mortua est. En hic eius corpus animâ vacuum iacet, vnicum nobis post eius excessum, solatium: & illud eripi patiamur? Eripiatur nobis sanè potius anima. Hoc in loco cæcos reluminavit, claudicantes erexit, alia tot prodigiosè patrauit: & nos prodigiosè crudeles, eam proiciamus? Tu ipse hic eius Magister, virtutum eius restis, & adminiculator: & nobis magisterij, & virtutum eius vnicum monumentum sæuiter iniurius, nescio quò auehas? Ah! ne pertende, Sancte Sacerdos. Nos potius quouis auehe, aut proiice. Non est Patris proles hæreditate spoliare: non Pastoris, tam gratis pascuis oves arcere. Illud postremò cogita, Parens optime, hanc ipsam domum in eius fundo,

do,

do, eius opibus erectam, Ecclesiam DEO propitiando additâ, quam ipse te consecrasset meministi: an ut utrâque, cum in vitâ non posset, post mortem pelleretur? Ignosce si nobis persuadere non possumus, vel illam, vel DEVM id iussisse. Reliquis in rebus omnibus, ut nobis solitum, tibi credemus: hîc nimis violenta sit, & coacta fides: quæ tamen, nisi spontanea sit, fides non fit.

Videbat LAMBERTVS, frustra se fore, si contra hunc torrentem niteretur. Itaque minimè dubius, DEVM & Sanctam Virginem, aliquo tandem modo effecturam, quod decreuerat; cedit in præsens; &, quo volebant loco, Landradæ corpus humari permittit.

Sed in triduum ieiunio sibi indico, preces perpetuat exoratque simplex Numen, imbecillitati suæ veniam det: &, quod ipse indignus non potuerat, aliâ ratione repræsentet: idque puellis, solo amore peccanti-

G; bus,

LAMBERTVS,
frustra
pugnaturus,
indulget.
Corpus
Bilise
humatur.

bus, palàm faciat. Tum, aduocatâ concione, Vos quidem, inquit, mihi fidem nuper abrogastis; sed DEO potestatem non abstulistis. Agendum, hoc Sepulcrum aperite, & Corpus, quod condidistis, inspiciate; si tamen, vbi DEO vetante posuistis, dabitur reperire. Omnium animos inuasit horror, tam inopinata audientium. At veritæ, ne maius peccatum peccarent, nî dicto audientes essent, trepidæ exequuntur, quod iubebar. Rem miram! rem stupendam! cum altius etiâ fodissent, quàm se paulò antè condidisse meminerât; ne vestigium quidem apparuit recentis sepulturæ. Quin Sarcophagus ipse, quo corpus inclusum (erat ingens lapis, & in eo arte excavata capedo, quæ humano corpori excipiêdo esset) cum ipso corpore disparuerat. Hîc stupere omnes, & mœstæ lumina humi defigere. LAMBERTVS eas blandè solatus, iubet bono animo esse: DEVM, & quod constituerat

Sed inde diuinitus ablatū.

stituerat, potenter impleuisse; & omnes docere hoc facto voluisse, Nō esse humanæ imbecillitatis, cælestia decreta leuiter temerare. Tum adscitis, qui secum proficiscerentur, Wintershouium petit. Meminerat loci, paulò antè, Crucis indicio mōstrati. Ibi fodi iubet. Nec multum terræ egresserant, cum apparuit locus saxeus, & in eo quàm decentissimè compositum S. Virginis corpusculum, facilè vt appareret, non humanâ id operâ actum, sed Angelorum ambitioso ministerio.

Wintershouij terra mandatum, reperitur.

Recurrent hoc loco non nemini redanimata cadauera, iussi cedere montes, marmoreum S. Clementis, medijs in fluctibus, Templum. Sunt omnia ista, fateor, Diuinæ potentiz argumenta. Sed annumerandum ijs etiam hoc nostrum: in quo & par apparet virtutis energia; & voluptas quædam hauritur tam inopinata, quàm paradoxum fuit & LAMBERTO diuinitus oblatum visum: & ad-

104 VITA S. LAMBERTI
miniculantibus Angelis, ereptum
Biliſiæ, donatum Wintershouio la-
crum corpus.

C A P V T XVI.

*Hubertus, & Oda, LAMBERTO
Magistro, Sancti euadunt.*

NON sola Landrada, LAMBER-
TI institutione ea euasit, quam
audiuimus. Plurimi alij in eius Scho-
lâ diuinam doctrinam hauserunt,
quos recondit obscura, & inuida fa-
ma. Duos tamen non tacuerunt, qui
eius res gestas paulò diligentius sunt
prosecuti. Ii sunt Hubertus, & eius
amita Oda.

*Huber-
tus, &
Oda,
LAM-
BERTI
operâ
sancti.*

Hubertus Regio fatus Francorû
sanguine, Bertrandi Aquitaniz Du-
cis filius, Nobilitatis morem secutus,
totus erat in Aulæ studijs, & vanita-
te. Sed cum supra alios plerosque
emineret, splendor eius inuidiæ, vt
assolet, patuit. Adolefcebat ille glo-
riæ, vt qui maximè, cum Ebroinus,
de